

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 425/2021
05.03.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула и Добриле Страјина, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Оливера Маричић, адвокат из ..., против туженог „Strauss Adriatic“ д.о.о. Шимановци, чији је пуномоћник Обрен Драгутиновић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1683/19 од 30.09.2020. године, у седници већа одржаној 05.03.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1683/19 од 30.09.2020. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2709/15 од 14.02.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужоца да суд поништи решење туженог број .../... од 29.05.2015. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду број ... од 01.11.2009. године. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да суд обавезе туженог да тужиоца врати на рад. Ставом трећим изреке, утврђено је да је тужба тужиоца у делу за накнаду штете због изостале зараде за месец јун 2015. године у износу од 60.000,00 динара са законском затезном каматом од 01.08.2015. године, и за месец јул 2015. године у износу од 60.000,00 динара са законском затезном каматом од 01.09.2015. године, као и у делу за уплату припадајућих доприноса за пензијско и инвалидско осигурање за период од 30.05.2015. године до 31.07.2015. године, у износу од 80.000,00 динара, са законском затезном каматом од 01.08.2015. године, повучена. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати укупно 280.500,00 динара, у року од 8 дана од пријема пресуде под претњом извршења.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1683/19 од 30.09.2020. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у ставу првом, другом и четвртим изреке. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију указујући да је суд починио битне повреде одредаба парничног поступка и извео погрешан чињенични закључак на коме је засновао своју одлуку.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14) – у даљем тексту: ЗПП и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2) ЗПП на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а на друге битне повреде одредаба парничног поступка због којих се ревизија може изјавити се у ревизији одређено не указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог по уговору о раду од 01.11.2009. године и обављао је послове ... на У периоду од октобра 2014. године до фебруара 2015. године, тужилац је неколико пута самовољно, односно без одобрења непосредног руководиоца, напуштао терен подручја града ... за које је био задужен, као и планом предвиђену руту кретања, те одлазио у ... , ..., ..., а што је утврђено на основу података са ГПС система којим је свако службено возило туженог, па и тужиочево возило, било опремљено, као и из изјава сведока саслушаних у поступку. Тужилац није спорио да је без обавештавања непосредног руководиоца напуштао руту кретања и да се састајао са колегама ван своје руте, али је навео да је то чинио због службених потреба. Решењем туженог број .../... од 29.05.2015. године, тужени је тужиоцу, на основу одредбе члана 179. став 2. тач. 1, 3 и 5 Закона о раду и чл. 70. и 71. Правилника о раду туженог, отказао уговор о раду због тога што је својом кривицом учинио повреде радних обавеза односно није поштовао радну дисциплину. Пре отказа уговора о раду тужиоцу је уручено упозорење да су испуњени услови за отказ.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев тужиоца за поништај оспореног решења и враћање на рад.

Према одредби члана 179. став 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05...75/14), послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе, а између осталог: – ако несавесно или немарно извршава радне обавезе (тачка 1); - нецелисходно и неодговорно користи средства рада (тачка 3); - учини другу повреду радне обавезе утврђену општим актом, односно уговором о раду (тачка 5).

Исте повреде радних обавеза због којих по закону запосленом може да се откаже уговор о раду предвиђене су чланом 70. ст. 1. и 2. Правилника о раду туженог број 1125/14 од 22.09.2014. године, којим су као разлог за отказ уговора о раду прописани и неадекватна и неодговорна употреба средстава за рад и непоштовање радних, техничких и других инструкција непосредних руководиоца, датих на раду или у вези са радом.

Члан 6. Уговора о раду од 01.11.2009. године, предвиђа да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду под условима и на начин који су прописани законом и правилником о раду.

Како је у поступку утврђено да је тужилац у периоду од октобра 2014. године до фебруара 2015. године, неколико пута самовољно, односно без одобрења непосредног руководиоца, напуштао терен подручја града ... за које је био задужен као и планом предвиђену руту кретања, правилан је закључак нижестепених судова да је тужилац на тај начин учинио повреду радне обавезе из члана 179. став 2. тач. 1, 3 и 5 Закона о раду и члана 70. Правилника о раду туженог, те да је решење о отказу уговора о раду законито донето. Пре доношења оспореног решења, тужилац је упозорен на разлоге за отказ уговора о раду, сагласно члану 180. Закона о раду, чиме му је омогућено право на одбрану.

Како је одбијен тужбени захтев за поништај отказа, тужени није у обавези да тужиоца врати на рад применом члана 191. став 1. Закона о раду.

Неосновани су наводи тужиоца које понавља у ревизији, да се није практиковало да се о промени руте тражи сагласност непосредног руководиоца јер је у поступку пред првостепеним судом из електронске комуникације – (email порука) утврђено да је тужилац у неким случајевима обавештавао руководиоца ББ о промени руте.

Осталим наводима ревизије оспорава се утврђено чињенично стање, што у поступку по ревизији није дозвољено на основу члана 407. став 2. ЗПП.

Имајући у виду све изложено, Врховни касациони суд је нашао да ревизију треба одбити као неосновану, па је на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Како је ревизија тужиоца одбијена као неоснована, одбијен је његов захтев за накнаду трошкова ревизијског поступка, па је на основу чл. 153. и 154. став 1. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Катарина Манојловић Андрић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић